

הפיקורית

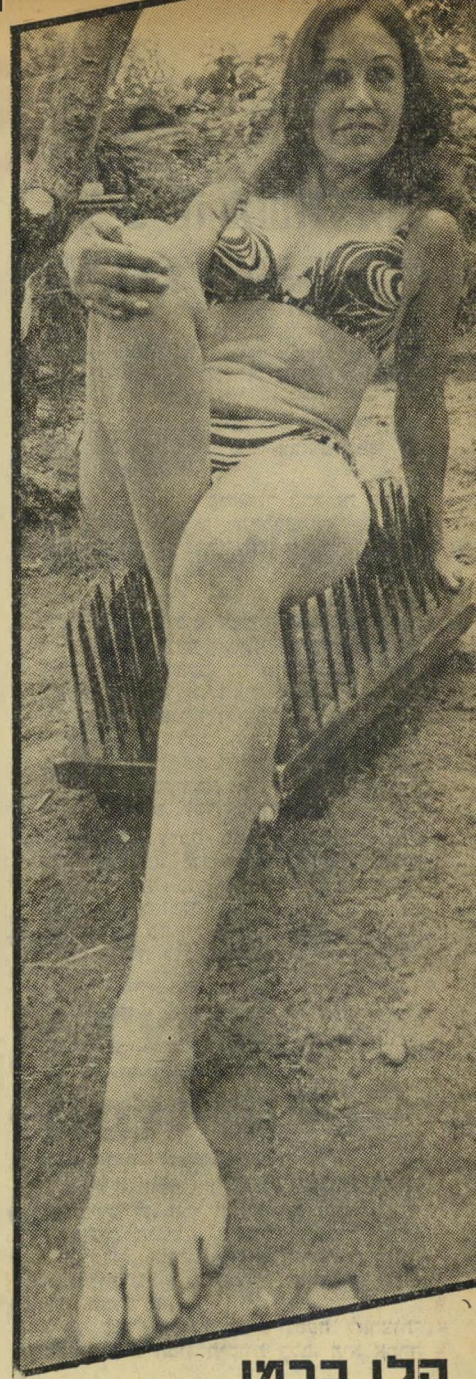

פיון חיי הוכיח לי בבירור, שהיצור נרים היחידים שאני מבינה ואהבת הם החיות. כל מה שניסיתי לעשות עם בני-אדם — נכשל." אומרת הלן ברמן מתוך הכורסה העמוקה שבביתה, בשיכון דן.

על ברכיה — חתולה צהובה מנוממת. לרגליה — פיפי, כלבת הפינצ'ר האהובה שלה. בחצר רב גוליבר, הפוינטר, עם החתולה שזרעתה המליטה, הקוף משגיה על ארבעה הגורים של החתולה הסיאמית, של חתולי אנגורה מפקקים במלכותיות, הסנאי מתנמנם, והרביבון מסתובב בחוסר מנוחה בכלובו.

"את החיות אני מבינה," היא מוסיפה, "ואולי בגלל זה אני אהבת אותן יותר מאשר בני-אדם. כי אנשים אני לא מבינה בכלל."

אבל, היה זה הכישלון ביחסיה עם אנשים דווקא, או ליתר דיוק עם אדם אחד, בעלה-הלשעבר, הזמר הישראלי בני ברמן, שאילץ אותה לשוב ולעסוק בבני

הלן ברמן

משויכון דן

וסוחטת קריאות התפעלות ותמיהה מפי באי מועדוני-הלילה, כשהיא שוכבת על מסמרים ובולעת מכל הבא ליד: מסמרים, זכוכיות וחרבות. לא נורא. היא למדה לאהוב את זה.

"אני אהבת את העירנות המתמדת שהעבודה הזאת דורשת," היא אומרת. "צריך למצוא תמיד מיספרים חדשים. תלבושות חדשות."

בגיל 40 שומרת עדיין הלן על הפנעה צעירה להפליא: גוף חטוב, שיער חום ארוך, עיניים עליונות ודיבור מהיר. "נולדתי בשנת 1934, בפנסילבניה, אבי,

הכרתי את הקוסם ומאלף החיות, טומי דיאבולו, התחלתי להופיע עם הנחשים שלו."

וכך, קצת לפני מלאות לה 40 הפכה הלן מאשתו של בני ברמן, שהתפרסמה בזכות נישואיה והאריות שגידלה בביתה — להלן הפאקירית.

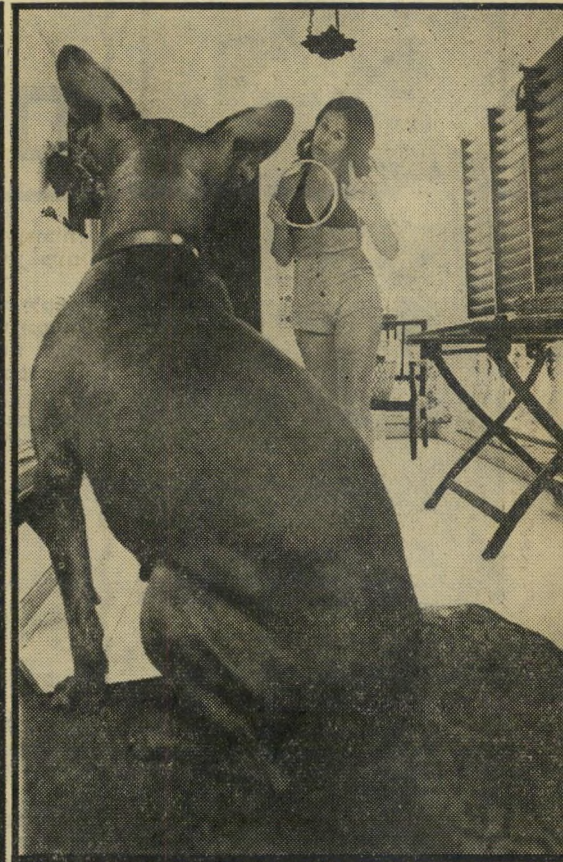
היום מחולקים חייה לשניים: שעות היום, אותן היא מבלה בחברת חיות-הבית שלה וחיות שהופקדו בידיה לצורך אילוף, ושעות הלילה — כשהיא פושטת את מכנסייה-הג'ינס וחולצת הטריקו ונכנסת לביקיני ירוק והמון תכשיטים מזהבים,

אדם. היא החלה משעשעת אותם תמורת שכר, פשוט, כדי לא לרעוב.

מהגירושין

למועדוני-הלילה

כ שבני ואני התגרשנו, נשארת חסרת-פרוטת. הייתי או בת שלושים וארבע. ללא מיקצוע, ללא כסף, ללא דירה, ועם שני ילדים. בני שאף פעם לא היה נדיב גדול בכל מה שנוגע לכסף, לא השאיר לי כלום. התחלתי לעבוד כגן-חיות, אבל המשכורת היתה דלה, אז

בכלוב עם כיבשת-הטיפוחים, שהפכה אף היא לחיית-שעשועים של המישפחה. מימין: הלן והקופיף, שומר החתלתולים הנאמן.

פיפי והטבעת כלבת הפינצ'ר המיניאטורית האהובה על הלן, לפני ביצוע תרגילי אקרובטי.